

OF THE BRIDGE OF ARTA

Forty-five builders and sixty apprentices were trying to construct a bridge over Aracthos river in Arta. All day long they worked, yet in vain; whatever they managed to build during the day collapsed at night. The bridge wouldn't stand. The workers were desperate.

A little bird, possessing the power to speak, revealed to them that the

bridge would only finish if a human sacrifice was made. Particularly the beautiful young wife of the master-builder had to be the victim of this cruel act.

When the master builder heard of the painful task he had to undertake he was devastated. Still, he could not do otherwise but yield to his fate. So, he sent a message to his wife to come by the construction site but as late as possible.

Unfortunately, his good and obedient wife came as soon as she received the message. Upon seeing her approaching, the master builder was broken-hearted and fell sick. The young woman was worried and asked what was troubling her beloved husband only to be given the answer that the man had dropped his wedding ring in the foundations of the bridge and that no one dared go and pick it up.

Immediately the unsuspecting woman offered to fetch the ring herself. Little did she know what was awaiting her and she went down.

Not being able to find the ring, the woman asked her husband to help her come up again. It was then that the master builder dropped a huge boulder on top of her and the rest of the workers buried her in the foundations.

However before she died, she cursed the bridge never to be stable and the passers-by to fall into the abyss like herself. Still, recalling that her brother might some day cross this bridge, she changed her curse.

ΤΟΥ ΓΙΟΦΥΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΡΤΑΣ

Σαράντα πέντε μάστοροι κ' εξήντα μαθητάδες
Γιοφύρι νεθεμέλιωναν 'ς της Άρτας το ποτάμι.
Ολημερίς το χτίζανε, το βράδυ εγκρεμιζόταν.
Μοιριολογούν οι μάστοροι και κλαίν οι μαθητάδες:
«Αλίμονο 'ς τους κόπους μας, κρίμα 'ς τις δουλεψαίς μας,
ολημερίς να χτίζουμε, το βράδυ να γκρεμειέται».
Πουλάκι εδιάβη κ' έκατσε αντίκρυ 'ς το ποτάμι,
δεν εκελάιδε σαν πουλί, μηδέ σα χιλιδόνι,
παρά εκελάιδε κ' έλεγε, ανθρωπινή λαλίτσα:
«Α δε στοιχειώσετε άνθρωπο, γιοφύρι δε στεριώνει.
και μη στοιχειώσετε ορφανό, μη ξένο, μη διαβάτη,
παρά του πρωτομάστορα την όμορφη γυναίκα,
πόρχεται αργά τ' αποταχύ, και άρωρα το γιόμα».
Τ' άκουσ' ο πρωτομάστορας και του θανάτου πέφτει.
Πιάνει, μηνάει της λυγερής με το πουλί ταηδόνι:
Αργά ντυθή, αργά αλλαχτή, αργά να πάη το γιόμα,
αργά να πάη και να διαβή της Άρτας το γιοφύρι.
Και το πουλί παράκουσε, κι' αλλιώς επήγε κ' είπε:
«Γοργά ντυσου, γοργά αλλαξε, γοργά να πας το γιόμα,
γοργά να πας και να διαβής της Άρτας το γιοφύρι».
Να τηνε κ' εξανάφανεν από την άσπρη στράτα.
Την είδ' ο πρωτομάστορας, ραγίζεται η καρδιά του.
Από μακριά τους χαιρετά κι' από κοντά τους λέει:
«Γιὰ σας, χαρά σας, μάστοροι και σεις οι μαθητάδες,
μα τι έχει ο πρωτομάστορας κ' είναι βαργωμισμένος;
□ Το δαχτυλίδι τόπεσε 'ς την πρώτη την καμάρα,
Και ποιος να μη και ποιος να βγη το δαχτυλίδι να βρη;
□ Μάστορα, μην πικραίνεσαι κ' εγώ να πα' σ' το φέρω,
εγώ να μπω, κ' εγώ να βγω, το δαχτυλίδι να βρω».
Μηδέ καλά κατέβηκε, μηδέ 'ς τη μεσ' επήγε,
«Τραύα, καλέ μ', τον άλυσσο, τραύα την αλυσίδα,
τι όλον τον κόσμο ανάγειρα και τίποτες δεν ηύρα».
Ένας πιχάει με το μυστήρι, κι' άλλος με τον ασβέστη,
παίρνει κι' ο πρωτομάστορας και ρήχνει μέγα λίθο.
«Αλίμονο 'ς τη μοίρα μας, κρίμα 'ς το ριζικό μας!
Τρεις αδερφάδες ήμαστε, κ' οι τρεις κακογραμμέναις,
η μία χτισε το Δούναβη, κ' η άλλη τον Αφράτη
κ' εγώ η πιλιό στερνότερη της Άρτας το γιοφύρι.
?ς τρέμει το καρυόφυλλο, να τρέμη το γιοφύρι,
κι' ως πέφτουν τα δεντρόφυλλα, να πέφτουν οι διαβάταις.
□ Κόρη το λόγον άλλαξε, κι' άλλη κατάρα δώσε,
Πόχεις μονάκριβο αδερφό, μη λάχη και περάση».
Κι' αυτή το λόγον άλλαξε, κι' άλλη κατάρα δίνει:
«Αν τρέμουν τ' άγρια βουνά, να τρέμη το γιοφύρι,
κι' αν πέφτουν τα' άγρια πουλιά, να πέφτουν οι διαβάταις,
2/6

τι έχω αδερφό 'ς την ξενιτειά, μη λάχη και περάση».